

Република Србија
УПРАВНИ СУД
26 У 907/17
Дана 10.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић председника већа, Весне Иконић и Јелице Пајовић, чланова већа, са судским саветником Немањом Вујовићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., чији је пуномоћник адвокат Ивица Вуковић, адвокат из Београда, Краља Милана 8, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-47-04-01186/2016-П1000 од 20.12.2016. године, у пореском предмету-понављање управног поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 10.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-47-04-01186/2016-П1000 од 20.12.2016. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијен је предлог тужиоца за понављање поступка окончаног коначним решењем Министарства финансија, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад број: 200-47-04-00238/2014-G2001 од 25.08.2014. године, као неоснован. Наведеним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе, Филијале Нови Сад, број: 47-01001/2012-2231-010 од 21.01.2014. године, којим су тужиоцу, у поступку теренске контроле пословања, утврђене и за уплату наложене непријављене обавезе пореза на додату вредност по месечним пореским периодима за 2008., 2009., 2010., 2011. и 2012. годину, у износима ближе одређеним диспозитивом тог решења, са каматама обрачунатим закључно са даном 20.12.2013. године и наложено је тужиоцу да настави обрачун камате до дана уплате и да утврђене обавезе евидентира у пословним књигама и другим прописаним

евиденцијама, а за спровођење наложених радњи остављен му је рок од 15 дана, од дана пријема решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 19.01.2017. године, допуњеној поднеском од 21.11.2017. године и поднеском од 21.04.2022. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због битних повреда правила управног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је поднео предлог за понављање поступка дана 12.09.2016. године, надлежном Регионалном одељењу за другостепени поступак Нови Сад, као органу који је окончао управни поступак чије се понављање тражи, а Регионално одељење Београд, донело је решење о одбијању тог предлога дана 20.12.2016. године, без обавештавања тужиоца о уступању, односно пријему предмета, указујући на одредбе члана 23. и члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку. Даље наводи да у образложењу оспореног решења, као разлог за одбијање предлога за понављање поступка, тужени погрешно наводи да порески обвезник основаност предлога за понављање поступка темељи на накнадно донетом налазу судског вештака економско - финансијске струке и то Спецификације обрачуна телекомуникационих услуга по земљама (мобилни и фиксни телефони) и СМС поруке у вези са емитованим програмима АА и ББ, с обзиром на то да је тужилац као нови доказ навео и приложио Спецификацију обрачуна телекомуникационих услуга по земљама и СМС поруке у вези са емитованим ТВ програмима на АА и ББ, за обрачунски период 2008. године (11-12 месец) до 28.12.2012. године, са обрачунима у прилогу, који чине саставни део доказа, које је добио на свој захтев од пословног партнера ВВ из ..., све потписано од стране одговорног лица ВВ, са писменом верификацијом од стране одговорног лица ВВ. Истакао је да је наведени доказ, ауторизован и верификован од стране надлежног лица, садржи све материјалне чињенице којима се доказује пословање тужиоца у контролисаном периоду, чија би анализа од стране пореског органа, довела до доношења другачије одлуке. Даље је навео да овај доказ, који је постојао у време спровођења пореске контроле, није приложио, јер је власник АА, ГГ у време контроле био у притвору, а поступак контроле је спроведен само уз присуство књиговође, који није имао увид у све чињенице и доказе и који није имао овлашћење за заступање. Указује да је уз овај доказ приложио и налаз судског вештака „Нови моменти”, којим се даје анализа и тумачење наведеног доказа у складу са законом. Даље наводи да тужени у недостатку разлога за одбијање предлога за понављање поступка нетачно означава налаз вештака, да би га као таковог одбио. Тужилац је указао на то да је тужени пропустио да утврди тачно чињенично стање и то да ли је тужилац у контролисаном периоду и у контролисаним предметима, остваривао промет услуга на који се обрачунава и плаћа ПДВ, и са којим привредним друштвима, са правом на одбитак претходног пореза. Наведеним новим доказом, који је приложен уз предлог за понављање поступка, тужилац сматра да су доказане чињенице које нису детаљно разматране у поступку пореске контроле, а које се односе на пословање АА и ДД као резидената, и ВВ као страног правног лица, у реализовању и плаћању заједничког посла, и то по уговору бр. 169/07, између АА и ДД, и уговору од 11.04.2005. године између ДД и ВВ. Навео је да је циљ закључивања уговора о факторингу и спровођења компензација, измирење њихових међусобних односа и извршених услуга из заједничког посла по уговору о пословној сарадњи бр. 169/07 од 01.08.2007. године. Даље је навео да је АА, као организатор и емитер ТВ програма, по основу рачуна који добија од ДД, а који се односи на техничку подршку у организацији ТВ програма, путем позива гледалаца за учешће у програму, и који су недвосмислено његов трошак, који садржи ПДВ добављача, имао право на одбитну ставку ПДВ, по основу члана 28. Закона о ПДВ. Такође је за тужиоца неспорна чињеница да је у контролисаном периоду са привредним друштвом ДД остварио промет услуга на који се обрачунава ПДВ, али наведени промет није обухваћен у предмету контроле пореског органа и да се на основу

приложених доказа, на основу којих се тражи понављање поступка, може констатовати постојање стварно извршених услуга резидената, са правом обрачуна ПДВ у складу са законом и правом на одбитак претходног пореза, као и да се сви подаци из пратеће документације поклапају са подацима из наведених обрачуна, и у потпуности одговарају оствареном приходу и подели тог заједничког прихода и као такви погодни су за евиденцију и књижење тог прихода у наведеним друштвима. Даље је навео да је у погледу уговора о факторингу порески орган погрешно применио материјално право, позивајући се на правну немогућност тужиоца да закључи такав уговор, иако у основи факторинга стоји цесија-пренос потраживања, а субјекти овог посла у периоду до јула 2013. године, могла су да буду сва лица која иначе могу да буду субјекти привредног права. Указао је да је неспорно да је тужилац у контролисаном периоду остваривао промет услуга, на који се обрачунава и плаћа ПДВ, са привредним друштвом, ДД, на основу уговора о пословној сарадњи бр. 169/07 од 01.08.2007. године, да су тужилац и ДД уговорима о факторингу регулисали измирење својих међусобних односа из заједничког посла по наведеном уговору, да се код закључених уговора о факторингу не ради о пријему новчаног потраживања без извршеног промета услуга, већ о пријему новчаног потраживања за извршене услуге, из којих разлога је потребно дозволити понављање поступка. Даље је навео да је наредбом Основног јавног тужилаштва у Новом Саду КТИ 37/16 од 20.10.2017. године, а након спроведеног вештачења, обустављена истрага против ГГ, директора АА, због продуженог кривичног дела пореска утаје из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ, и у вези члана 61. став 5. и 1. КЗ, покренута на основу кривичне пријаве Пореске управе-Одсека пореске полиције Нови Сад КУ 370/2015-ДОО21 од 14.01.2015. године. Истиче да је пореска обавеза коју тужени од тужиоца потражује решењем донетим у поступку чије се понављање тражи у потпуности наплаћена од стране привредног друштва ДД, тако да тужени не може исту пореску обавезу наплатити два пута. Наиме из документације које је тужилац прибавио од привредног друштва ДД (два регистратора), евидентно је да је у периоду од октобра 2008. године до септембра 2012. године, по основу уговора о факторингу са тужиоцем, привредно друштво ДД обрачунало и платило укупно 20.878.728,08 динара, за који износ је тужилац, супротно забрани двоструког опорезивања, задужен решењем донетим у управном поступку, чије је понављање тражио. Указује на то да би се горе наведене чињенице неспорно утврдиле, да је тужилац дозволио понављање пореског поступка, јер постоје материјални докази који их потврђују, а који тужиоцу нису били познати у току вођења првостепеног и другостепеног поступка. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање, или да у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар и дозволи понављање поступка окончаног решењем број: 200-47-04-00238/2014-G2001 од 25.08.2014. године.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац, као порески обвезник поднео предлог за понављање поступка окончаног коначним решењем Министарства финансија, Пореске управе, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак, Нови

Сад, број: 200-47-04-00238/2014-Г2001 од 25.08.2014. године, којим решењем је одбијена жалба изјављена на првостепено решење Пореске управе, Филијала Нови Сад, број: 47-01001/2012-2231-010 од 21.01.2014. године. Тужилац је као порески обвезник поднео предлог за понављање поступка наводећи да је прибавио доказ који је постојао и у време управног поступка, али га порески орган није узео у обзир, а који може да доведе до другачијег решења у поступку контроле, окончане наведеним решењем, због чега је тражио понављање окончаног поступка. У вези наведеног приложио је доказ Спецификацију обрачуна телекомуникационих услуга по земљама (мобилни и фиксни телефони) и СМС поруке у вези са емитованим ТВ програмима на АА и ББ, за обрачунски период 2008. године и то за једанаести и дванаести месец, са наведеним обрачунима у прилогу, који чине саставни део доказа, све потписано од стране одговорног лица ВВ, са писменом верификацијом од стране одговорног лица ВВ. Како је предметна управна ствар окончана решењем Министарства финансија, Пореске управе, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад, број: 200-47-04-00238/2014-Г2001 од 25.08.2014. године, тужени је нашао да је надлежан да одлучи о предметном захтеву, будући да је порески обвезник променио пословно седиште, те да сада припада Пореској управи-Филијали Земун, која је у ингеренцији одељења туженог органа. Разматрањем предметног предлога тужени орган је нашао да подносилац истог предлога није поднео ниједан нови доказ, нити је изнео било коју нову чињеницу који би, сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до другачијег решења, да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку, а порески обвезник је и сам навео у предлогу да је прибавио доказ који је постојао и у време управног поступка, али да га порески орган није узео у обзир, без кривице предлагача, а за који предлагач сматра да може довести до другачијег решења ове управне ствари. Тужени налази и да је за понављање поступка у смислу члана 239. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку, потребно да се накнадним изношењем нових чињеница, односно подношењем нових доказа створе услови за употпуњавање или мењање раније утврђеног чињеничног стања на подлози чега се може донети евентуално различита одлука од оне којом је окончан редован поступак. Тужени налази да тужилац основаност предлога за понављање поступка темељи на накнадно донетом налазу судског вештака економско-финансијске струке и то Спецификације обрачуна телекомуникационих услуга по земљама (мобилни и фиксни позиви) и СМС поруке, у вези са емитованим ТВ програмима на АА и ББ (под називом "Нови моменат"), а где је мишљење судског вештака да је „АА стекла право да од ДД потражује извршену услугу, као и ББ да је стекла право да потражује од ДД за извршену услугу". Тужени налази и да у конкретном случају нису испуњени услови за понављање поступка сходно одредби члана 239. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку, пошто се наведено не може сматрати (а због чега се тражи понављање поступка) новим доказом у смислу напред наведене одредбе, а узимајући у обзир и наводе обвезника у предлогу, да је доказ постојао и у време управног поступка. Будући да према наведеном, тужилац у прелогу није поднео никакве нове доказе, осим накнадног става економско-финансијског стручњака, а после доношења другостепеног решења којим је одбијена жалба тужиоца, наведени налаз није разлог да би се сходно одредби члана 246. став 3. Закона општем управном поступку, уважио предлог за понављање поступка, са којих разлога је исти одбијен као неоснован. Тужени налази и да постоји право Пореске управе да утврђује, наплаћује и контролише јавне приходе, а што је прописано у члану 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, према коме Пореска управа има право да на основу прописа који су били на снази у време настанка пореске обавезе пореском обвезнику утврди пореску обавезу, као и да наплати исту обавезу, те да користи све доказе и податке који су јој доступни у оквиру својих ингеренција и овлашћења, како би у теренској контроли утврдила обавезу односно основ опорезивања, а што је и сврха саме пореске контроле. Наиме, чињенице у

пореском поступку утврђују се на основу доказа, а као доказ се могу употребити пореска пријава, порески биланс, пословне књиге и евиденције, рачуноводствени искази, пословна документација и друге исправе и информације којима Пореска управа располаже прикупљене од пореског обвезника или трећих лица, исказ сведока и свако друго средство којим се могу утврдити чињенице, те је право Пореске управе да користи и тумачи прописе узимајући у обзир документацију којом располаже. Тужени налази да је чињеница да Пореска управа има према систематизацији радних места запослене са стеченим високим образовањем и радним искуством и оспособљеношћу за рад на пословима пореске контроле, као и да основаност и законитост пореског акта испитује Управни суд у управном спору, те да у том смислу накнадно мишљење економско-финансијског стручњака које је достављено после доношења другостепене одлуке где је другостепени орган заузео став по питању пореске обавезе, није уважено као нова чињеница која би послужила као основ да би се поновио поступак који би могао довести до другачијег решења. Наиме, нове чињенице у смислу одредбе члана 239. Закона о општем управном поступку, представљале би чињенице које тужилац, без своје кривице није могао да изнесе у ранијем поступку, а што у конкретном случају није случај, већ је у наведеном финансијско-форензичком налазу доставио доказ под називом "Нови моменат" који представља изнето другачије мишљење и став у односу на утврђене чињенице од стране пореске контроле, јер је пореска контрола већ растумачила прописе узимајући у обзир документацију којом је располагала и која је достављена од стране обвезника и правилно је указано, да је тај правни посао третиран онако како су га наведене стране у облигационом односу и договориле пуноважним уговорима, као пословима којима се преузима потраживање, односно као пословање новчаним потраживањима, а које тужилац у својим документима назива "факторинг", па се исто помиње и у пореским решењима. Тужени налази да је дато образложење другостепеног решења исправно, те да се у конкретном случају ради о неоснованим умањењима дугованог ПДВ-а, те да је правилно наложено плаћање тих неоснованих умањења, како је и образложено, а које су преузете из спорних рачуна као износи који су у тужиочевим ПППДВ пореским пријавама пореске обавезе мање пријављене, па тако и плаћене, сагласно образложењу другостепеног и првостепеног решења, са којих разлога је сходно члану 246. став 3. Закона о општем управном поступку, тужени одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Код напред наведеног, по оцени суда, основано тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Ово са разлога што је одредбом члана 245. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" 30/10), прописано да о предлогу за понављање поступка решава орган који је донео коначно решење, а у конкретном случају, то је Министарство финансија РС, Пореска управа, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Нови Сад. Такође о предлогу за понављање поступка решава увек онај орган који је донео решење којим је поступак окончан, без обзира да ли је подносилац предлога у међувремену, од окончања поступка до подношења предлога за понављање променио пребивалиште односно у конкретном случају седиште, то је по налажењу Управног суда, тужени орган као ненадлежан, решавао о предлогу за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија РС, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад број: 200-47-04-00238/2014-G2001 од 25.08.2014. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе, Филијале Нови Сад, број: 47-01001/2012-2231-010 од 21.01.2014. године, којим је тужиоцу у поступку теренске контроле пословања, утврђена и за уплату наложена непријављена обавеза пореза на додату вредност по месечним пореским периодима за 2008., 2009., 2010., 2011. и 2012. годину, у износима и каматама ближе

одређеним диспозитивом тог решења. Како је, са напред наведених разлога, тужени орган решавао као ненадлежни орган, то је, по оцени суда, повређен закон на штету тужиоца. Тужени орган је дужан да, као ненадлежни орган, предлог за понављање поступка са списима предмета проследи надлежном органу, што би у овом случају, а применом члана 245. став 2. Закона о општем управном поступку, било Министарство финансија РС, Пореска управа, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Нови Сад.

Суд није прихватио захтев тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су у конкретном случају утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које према природи ствари може отклонити само тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену јавну расправу, нити је сам утврђивао чињенично стање, па није постојала ни законска обавеза да одлучује у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде, при чему је тужени орган везан примедбама суда изнетим у пресуди у смислу члана 69. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 10.02.2023. године, 26 У 907/17

Записничар
Немања Вујовић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Шундерић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР